

George Anca

**PROBABILITĂȚI
SUPRAPUSE ÎN INVIZIBIL**
- Din jurnale -

SEMĂNĂTORUL

Editura online - decembrie 2009

George Anca

PROBABILITĂȚI SUPRAPUSE ÎN INVIZIBIL

mai 1989

Vestală albă în umbra Chindiei. Scenarii dedublate, autoupanișade. Reabilitarea lui Platon, kaironomie, Gelderode (nu se știe rolul principal). Se dactilografiază versuri. Mihăilescu-Courriol îl confirmă pe nea Sandu Cerna-Rădulescu a propos de Yourcenar. De ce n-ai spera, cu puterea golului absolut, orice?

Biodiversity, adaptational biology, the Human Genome, coevolution, dynamiscs of extinction, biology of knowledge. 1989 as Year of the Young Reader.

Mizanscena mizantropului, după tornadă. Parchetul putrezit. Să prind trenul, mărfar, pierderea lui schimbă rolurile, v-aș face rău cu, îmi faceți rău fără, hățuri scăpate (mă încolțiți).

A sunat de două ori Didona. Gitagovinda – alta în călduri pe malul Yamunei cu apele lent curgătoare / cu mână forte îl dezveșmântă de mantă-ntre trestii /.../ brățările la glezne ding-ding clinchetau când el mă pătrundea-despătrundea / se zdruncină, strigă de dragoste, vaieră, tremură, gâfâie / chibzuie zvârle închide ochii, cade se sfârșește.

Ochelari căzuți-necălcați, de neînchipuit cu atâtea tălpi nevrozate. Las' că vă-nvăț eu rezistență. Lucrare de control la fiecare capitol. L-am prins și pe Aramă predând aceeași prostie. După 30 de ani, unul nu mai era în poliție, toți erau în proiectare.

Poemin de Vinod. Ești al șaptelea pe listă, șapte zile cu Freud (Elisabeth Promenade). Filosofia trebuie făcută într-o limbă moartă, ca sensul să nu se schimbe. Idem teologia.

iunie 1989

E ciobanul violent? Mai violentă e miorița, că-l bate la cap, să ia și câine. În zorii morții raze și păsări. Unii cu Nostradamus, unii cu Eminescu. Blestemele cresc. Tema agoniei perpetue și a căderii spre centru. De-aș găsi, pentru astă-seară, vreo intrare în Nirvana. Aglaia voia s-ajungă-ntâi la cimitir, o interesa coroana academiei, nu găsise România literară.

Din Theragatha & Suttanipata.

Patibhana/improvizație de Va(n)gisa în lauda lui Sariputta, discipol al lui Buddha:

Adânc înțelept al Căii și al relei căi
Sariputta înalt cugetător împărtășește schimnicilor învățătura;
El se rostește concis, mai și amănunțește
își împărtășește patibhana precum cântecul păsării
Prin vocea lui frumoasă, blândă și ațâțătoare,
gândurile nevoitorilor le înalță în mângâioasă auscultație

În lauda lui Buddha însuși:

Mia de schimnici ascultă la Bine-venitul
grăindu-le clar doctrina, Nirvana, fără de vreo teamă.
Sunt numai auz la bogata învățătură
spusă de cel deplin iluminat;
Câtă glorie-i Buddha în fața adunării de schimnici!
O, Stăpâne, numele tău este naga (dragon), cel mai bun înțelept,
cum, precum norul, ploaie reverși peste învățăcei.

Lăsând odihna după-amiezii din dorul de-a-și vedea învățătorul,
erou magnific, discipolul tău ți se pleacă la picioare

Contemporan cu Vagisa:

Precum cel căzut în râu –
val pieziș învârtejindu-l
și născându-se în curgere –
nu poate ajuta pe alții să treacă,

la fel cel ce învățătura adevărată n-o auzi,
n-a ascultat vorba învățatului,
însuși neștiutor, netrecut de-ndoială –
cum ar putea el face pe alții să vadă?

Iar cel ce are o luntre zdravănă,
echipat cu lopeți și parâme,
va trece pe mulți pe celălalt mal –
înțelept, bine descurcându-se oricând.

La fel cel ce are cunoaștere și și-o crește,
învățat, avântat,
el, știind, va face pe alții să vadă
pe când transmigrează pe cine ascultă.

Terre-a-terre, Theragatha. Apucata, apokatha. Probabilități suprapuse în invizibil. Oedip, Kalidasa, Dochia. De ce vrei să vorbești în fața altora? Spui mereu aceleași lucruri. Proiectează adevăr deschis. Studiu-scenariu pentru regizori. Ai pus doi lei, în loc de unul, la Piața Unirii, te ataci până în Piața Sudului, unde te-a asurzit zgomotul tigvei de ciment. Mi-a căzut și mie țigara abia aprinsă. Era fumător cel ce se stinsese în aburul amurgului. Alt cuplu, șampania, canasta, cartea reanimării mamei. De-a soldații și China. Acum ai telefonat muntelui numelui.

Iulie 1989

Condor, Baia spre Găina, Thomas & Cythera, microroman, rarefiată patimă, operă de fum, oglindiri tremurate, comentarii la rece, contradictorii, a câta oară, păreri pe minotaur, s-ar apropia de leu în drum spre catolicism – și-a scos certificat de botez, după 49 de ani, dând din cap că pleacă (în Grecia? altă încuviințare), tot o plecare din ortodoxie (exemple, ceartă, simplificare, altă ceartă și-n absență, respectul părerii altuia, gen moderație): ca opera asta mai rar, nici il satan conduit le bal, și-ăștia cu zilele lor.

Mă uit la paginile goale, nu-s de roman, are alt început, vă voi lua roza, case de culori, scrise, nescrise. Pasticcio Haendel – Martinetti.

aseară toto pentru pars

Zarand cu virșle și vin ars
cârnați pe românește țuică
azi cal pe sărutată muică
de guguștiuc ascult pân' mierla
oprește prima oară gherla

Snagov, Bela, Cart, Dorina. Acum un an l-au avut și pe Răstimp. Cel mai bătrân cal are 43 de ani și șase luni. Iobagii lui Horia dădeau o oaie din zece, acum una din patru.

Altădată căutam oralități legendare. Cum, Hemingway nu-l știa pe Iancu, pe Horia, ciuberele? tu le-ai ști, află că el prindea umanitatea, ai admirat-o și tu pe Alina călare, plus jocurile de piatră, ouăle, dorul lui Cezar Baltag la radio, lipitura destinului, când n-ai mai iubi, unde cazii, tulnicărese din Avram Iancu, Găina cântată văi de văi, cu fantezia unei femei plină de moațe, se zice, în căutare, te-nsori, nu acolo se mărită fetele, păi nu între ele. Nuntă în Bratca, Mihalt, Lupșa.

O lașcă pe Găina. Ba carnavalul copiilor din Niculițel. Pentru țară și popor ne bătem în dormitor, ne bătem cu ghetele să nu doarmă fetele ... cu castraveții... nici băieții... cu furculița... doctorița... cu basculanta... comandanta... cu scobitoarea... directoarea... cu cuierul... șoferul, ne bătem și cu borcanul să nu doarmă-americanul (americanul eram eu).

Consumasem episodul degetului în babă, public (ți se oferă falusul-Toader de a-l vârî în babă?). 12 divizii. Zilele sunt ale cailor, călăriți de cei din corturi., veniți de seara (nu le-ar fi hrănitore barba caprei). Cucurbăta se înnourase pe la prânz și mirosea a ploaie. Doniți și ciubere peregrine, nimbul gloriicator al vieții moșilor.

Violente iubitoare de creștere și amintire. Numai când bea e creativ. Poartă o mare tăcere. Muntelui Găina nemaipoet, însingurare de sinele vechi (împreună cu altcineva), vâltoare nevăzută peste cupluri târguindu-și eternitatea maritală. Ești acceptat fără teorii postmoderne, ți se oferă toaderul de-l vârî în babă, apoi cazii-vin-ars în Bulzești river. Sub sânul fără sutien al Bulzului. Scena yoga, tibo-tib, niciun vot pentru sărutarea profei.

La centenarul lui Iancu, în 1972, se zidise obeliscul acesta. Sălciile tăiate de tril, de-a valma vorbe în dodii și copii între obelisc și catedrala pustie. Nu mai sună ora. Mela udă asparagusul în veranda înflorită. Iertare înăscută pe nespovedite. Am căzut în Criș. Plecarăți pe cai, pacofleților. Hai pe la Emi – no, du-te tu. Lupu îl scrofăle pe doctor din gunoi că nu i-a castrat scroafa. Ce ți-ai cumpărat, Aluna, de la Găina? – Un cocoș. Vocile răstite sunt de femei. Trage, boule, joacă-te, copile, fumează hârtie. “Vorbim și noi ce ne trece prin minte”. Dihăni și bătăni. Mergi în bobote, degeaba vii, degeaba te duci. Goliciunea întristătoare a Cercului. Acolo a compus doina. Om și el cu un singur rând de haine.

Ecouri între tulnic și balenă. Camionul zguduie casa-obeliscul-catedrala. Creangă subconsciu, răs yogic. Peste prima și ultima suflare, între mănoasele păpuși. Nu mai vorbim așa frumos. Oglinzi ruginite. Pocnetele sunt ale petalelor bătute scuturându-se. Doruri sălbătice sub călcâi.

Pân' a venit o femeie pentru care ușa nu există, m-am strecurat, ea s-a așezat în a doua bancă-n față, eu în ultima din fund. Ianoș evanghelistul, Ieșuș Criștuș, replici de la credincioși nevăzuți, dispuși în altar, femeia din față s-a ridicat, m-am ridicat și eu, a mai intrat una, s-a dus tot în față, pe dreapta, padre a băut dintr-o cupă, un anterior negru a ieșit din absidă, am deschis să ies, n-am închis, că mai intra o născută catolică. Două poezii scurte de Joseph Attila, bătute la mașină, le adusesse pe soare în academie, am citit literale, versurile, în timp ce închinarea îi venea de jos în sus, lipită, pe o ascultare ce nu-mi spunea, îi spunea, canapeaua de piele se vaporizase, pătura din păr de capră îi rodea șalele, și-a pornit și ea părul spre spulberarea literelor-sunetelor, obosisem de confuzie și patetism religios cumva, de-a nu te opri, ca din soartă, mai târziu asta i-a fost amintirea, cât că-și dorea noaptea, o apăsau zilele, vezi, se întărise odată pe întuneric, femeile-ți cer până la urmă o noapte, rugăciunile pe zi prelungindu-se așa probabil, cum e așezarea asta, cântă cocoșii, liturghia abia începea, unguerește, rozele-și mai desfăceau din bătrânețe o petală, dans încet, ai cunoscut încăpătoare scene cu gesturi până la isterie ce nu s-ar admite în felul cumințit-cumințitor din partea asta, cine știe, un șofer accidentase mortal o fată, era-n cercetări, ieri s-a spânzurat pe

malul Crișului.

Fută-l Dumnezeu să-l omor pentru un lemn (fața-i fusese zgâriată, vasul cu lapte între genunchi, capacul nemișcat, plasa cu morcovi – avea nepotul diaree ca și la trei luni, când, intrând în spital ginerele s-a-ncurcat cu o curvetă de doctoriță în mână), cumnații (moldoveni) dispăruseră. Pe când azi n-am decât a bănuî tatăl nostru și jertfiri ale Domnului în ungurește, pentru primele vorbe ascultate cu un fel de dragoste prescrisă din religie în religie, peste cadavre tinere sau de 59 de ani, cum inventariasem (în limba înțeleasă) – verbalizarea Babilonului – să fi amuțit. M-am gândit iar la zarul rotund. Ca astrele sorții, nejectabile în joc. Azi e nor deocamdată, încă trei zile și veți rămâne voi în împărăție, veți mai telefona după fiu, prin examene și meciuri, ales de tăcere, cu moștenire încă neînflorită.

Toată viața am ocolit orice subiect (anume), le-am lăsat să se excludă între ele și să pot trece neoprit spre clipa următoare – îmi pare că fericirile în copilărie și în lume – a la Creangă (nu s-o fi plictisit nicicând, a avut ceva oricând de făcut, de glumit, de suferit) – sunt amenințate de aventura inaccesibilă, pe alte intervale, a cuiva din nevăzut, îngerușul visat atunci, sexualizat, sexualizat mai apoi, cu harnașamente de stea veștedă într-un târziu. Și nu reveria (cu ce s-a spânzurat? niciun răspuns; antropologia vinarsului; hainele lui Iancu din basoreliev; reia colajul)

de la această biserică mi s-au dat la această biserică le dau
la întâlnirea viticolă toți oratorii băteau apa-n piuă
chiar ca pungașul cela din Paris
eu știu un lucru și anume că n-ar fi rău să fie bine
cum n-a dat primarul autorizație să umble păpușele
se ucisesse Cusminschi prietenul favorit al lui Eminescu
glumeț peste fire gura lui clopot ochii săgeată
sparg ferestrele pe drum și capetele oamenilor
pedagogia nu-i pentru toți ticăloșii și răii ci pentru firele blânde
o poveste o poveste

Creangă intră în conversație și discurs, crengizarea are aer de redescoperire, se amintește copil, cu actualizare brâncușiană, aducător de mit propriu. Unul din sceptrele sculptate în lemn de Aurel Petrișor din Ocișor – Dumnezeu-Zeus-Decebal-Ștefan-etc. – îl are în vârf pe “Maestru Ion Creangă”, ofertă către profesorul de română Liviu Lucaciu. În descindere, prima bolgie: Moș Ciorpec Ciubotarul, Dascălul Iordache, Părintele Humulescu; a doua bolgie: Mătușa Mărioara, Vărul Ionel, Copilul Ion Creangă (cu clop); următoarea, o cădere din rai (cireșul înalt cât arborele cerului, Mărioara o nesfârșită Kali, copilul un Adam): La cireșe. A patra bolgie, două trupuri spate-n spate, o dată îmbrăcat, o dată nud: Pupăza din Tei / La scăldat.

Ferirea erosului, pe românește, și invenția de amintiri tabu (până la prilejul ex/in-contextual) ni se întâmplă și cu femeia oprindu-se la banca noastră (spre deosebire de preotul catolic și automobilisti), cum a venit de dimineață să-mi ceară o vișinată, nu mai am decât un pahar, ajunge atât, doamnă, și după masă se spânzură, tu nu te spânzuri? Bătrânul a-njurat-o s-o bată, că are ortac, se tachinau de copii, când el, și arăta arătătorul, îi vârâse, nu se auzea, plus dialectalismul feroce al limbajului sexual. Nu răspunde, e la Tu-tu – Fututu (de nevastă-mea). Hulubăie-l, era să-ți dărâme cazanul cu salamul lui hahamul.

Baia de Criș – Râbița (fostă Crișan, fostă Vaca) – Brad, prin mai toate aurăriile, platină de Australia, diamant sud-african, , cuarțuri, întorcându-ne pe jos pe șosea, via mormântul lui Iancu – gorunul lui Horia, un izvor, cimitirul ortodox cu un singur mormânt înalt auriu la floare, restul paragină, peste drum cel catolic, unguresc, dar și cu stela de 16.000 a lui Gh. Grivei – zece ani în plus la data nașterii, 1884 (s-a vorbit cu Iustina, care moare primul îl îngroapă pe celălalt unde vrea, a murit el și ea a hotărât unde vor fi împreună, dacă trăia el o îngropa la ortodocșii lui, de le făcuse și gard).

tălpărăliile de la Humulești precupiile brașoveniile căldărăriile ciubotăriile

Ițic jidov coace pâine moldovenească
văzduhul curat clima rece nesupusă lipicioaselor boale
catihetul este îndatorit a paradosi catihisul
neguțitor fiind de cea a treia stare
a se însoți prin legiuită cununie cu Iliana, fată mare, în vârstă de 15 ani
m-am văzut arestat ca cel mai mare criminalist
nu recunoaște autoritatea protoieriei în această afacere
un mormânt clasa I pentru a se înmormânta pe defunctul Creangă

Plouă de-aseară. Pe zi, pe drum, numai Iancu, în casă, numai Creangă. De la un mormânt la altul. Cum mai doinea și Iancu nebun până râsetelor lui Creangă li se innădeau, ca de pupăză, strigăte epsilon-epsilon-pedepsie. Cum e de mută drama pe din trei, Creangă, Eminescu, Iancu, lipsindu-și-prisosindu-și fiecare, exprimându-le ori lăsând speranțele tuturor să urle întru câte unul din ei ori în toți. Fata hădă, betocă, de se năpustise-n pat la nonagenara nașă, fugise de lângă maicăsa paralizată-n spital. Se-mbătase la crâșmă și se credea înapoi unde nimerise, vârandu-se în culcuș, iar scoasă-n ploaie, lângă obelisc, urlase mai jalnică decât o lupoaică rănită și cu puii împușcați, măcar spre Căraci, fata cu niște copii, răpită, ea găsită, ei nu, violată, nu, or convins-o cu vorbele păpușarilor. Florile și spiritele inocente n-au pudoare. Se puse în căutarea proștilor și a nevinovaților. Iar eu, culcat pe cuptor, nu puteam să adorm ceasuri întregi.

Un glas îi striga vorbele și el le scria, ștergea și recompunea frazele ca un Flaubert al Humuleștilor. Făcea parte mai întotdeauna din opoziție. Peste zi, o veselie nemaipomenită, boala mai totdeauna noaptea-l apuca. Tare mi-i deșanț. Strâmbii mănâncă țara și dreptii n-o lasă..

Șed voinici îngândurați / gândurile mi-i fac frați. Stă să mi se desfășie inima. Nu este râu mai limpede ca Arieșul, popor mai frumos și mai bun ca moțul, , nu sunt femei mai frumoase ca buciumanele, soldați mai voinici ca vidrenii și scărișorenii și pești ca păstrăvii (Iancu în “salon” la Axente Sever).

Ne-am pierdut mama. Trecusem prin Tălmăciu, de tălmăcisem șederea ei, trimisă de spital în țesătorie. S-o fi refăcut vreodată complet? Cum, mă, că avea mintea mai clară ca a oricui, parcă eu fusesem bătută în cap. Dacă trăia ea, altfel mergeam acum. Cadavrul cu aură, mort viu. I-am dat de pomană pentru mama. Pâine puțină și pentru morții de cancer.

Și totuși vom merge la Blașiu. Să mă desrobesc de ideile melancolice. Astăzi cu bucurie românilor cântați. Cu armele împreunate a vendeca teroarea cu teroare. Ochi recunoaștere. Sitar în zăpadă. Unde-neunde Sujata. Bicicleta m-ar duce și pe mine peste Olt. Bântuie clorul. Cercei de sare. La ștrand, doar eu și sarea. Coșul morii e larg, da' pui în el cât ai. Pe drumul căruțelor, văd mama recruților.

August 1989

Pușcărie, pușcărie, arderea-ai din temelie, să rămână numai parii să mă bat cu polițarii. Modernizarea aduce prăpastie. Cad în coaliție cu asta. Nu există frecvență mai populată ca radio șanțul. Mi se ridică sifonul politic. Ai dat în lecția politicii inverse, te-ai îngrășat. Isai-isai, bidineaua. Pe la noi pe la Vârtoape, fetele sunt curve toate, babele a treia parte, nevestele jumătate. Dă-mi benzină și ulei și te duc pe unde vrei. Nu mai bate doamne omu, că-l bate vinu și somnu, vinu-l bate când e beat, somnu, când e-amorezat. Hai, mândruțo, tu pe luncă să culegem de-o urzică să dăm la puii de curcă. De la sticla de parfum, ajunsei să dorm pe drum. Helerim de puldarim, heliș beliș, cum veniși cum o beliși, că dacă nu veneai n-o beleai. Om aș fi de n-ar fi gura, mândrele și băutura, băutura bat-o-amaru, mândrele și cu paharu.

Țară învinsă, picătură de ploaie în neant, insomnioasă foame, glezne umflate, lepturariu românesc în India, de departe valori universale, de aproape insatisfacții fertile, cărți nescrise, necitite și totuși interzise, subiectul în vreo parabolă lipsă.

Brașoveanca nu mă scotea din șaman. Orașul mic, cum îți închipui că nu te urmărește cineva? Sibiianca va traduce probabil John Hopkins, la sugestia mea. Mă matrafoxasem, veți face echitație. I-am aruncat un salut papagalului. Fata cu falca fracturată-n v la mare. Intrat de patru ori

la medicină, își vânduse locul. Petria îmi adusese la plecare două jumătăți de țuică și un litru de vin. Stabilizare – scleroză structurală.

Ai-n-ai iubi (altă) femeie, bucurie atemporală, teremiantă. Are fata asta convulsii cum am eu. Stors furuncul (și creieri, nimeni cu bani, că de-ar ieși atâția cât puroi). Iubirea ba la creație, ba la credință. Cine ce distruge mai greu decât ar construi. Când stai pe elefant gândind La înțelesurile Vedei, Visezi mereu ca tot iubind Să te întorci la gustul vedrei (Sergiu Purice). Iago e poet, nu Desdemona, nu Ofelia. La blanche Ophelia flotte comme un grand lys (Rimbaud). Mi-e dor de ficțiune, că nu-mi mai are loc în ficat. Turnul zguduie toată împrejurimea. Vin șamanii, vin brahmanii călărind pe cai de foc. Mai mușcă vreodată-un pește În râul ce se cheamă Olt Și dintr-o sesiune doar poveste Va trece toate gârlele înot.

Mi-am făcut ceai, gândește-te frumos la toate, cum se strecoară ele unele în altele să te consoleze, țigări politice, autoizolări, somnolentul nostru câine. Îți voi servi povestea publică a servirii banilor contra intimității recuperative, pe rupte, de nu ți-a-nvățat știința, puiala socială, cum în amor nu se bat boxerii între ei pe categorii cu mânușa femeii ce-i dispută. Agresivitatea o comutasem lupului sosit din criminalitate, din poligon, țintă (încă) nedoborâtă. Papagalul signalează. Fusesse de poem. Lapsus. Să fii poet chiar când nu faci pe prostu'.

Niciun frate îndemnându-te, avanti, nu se mai gândi la tine poemul, explozii în turn de troscot, și ce de pomi s-au pus în țenterim, cine știe cum am izbutit de m-am îngropat în țărână, de Sfântul Foca la o clacă de dres drumul, care cărau cu tărăboanțele, care cu căruțele, care cu covăștile, ori mi-or da feciorii după moarte, ori ba, mai bine să-mi dau cu mâna mea.

În Teremia aș vrea să vorbesc și de Eminescu și de Creangă și de India. Cum vorbești cum ești. Splina malariei, infidelitatea ca metodă în iubire, triumphiuri imposibile. Ne-ai primit cu drag și oboseală. Păcat că nu mai trăiești. Dudul neînnegrit anul ăsta. Mai sunt soldați germani. Eiucid pe cine n-au văzut niciodată - zice și Budai-Deleanu, și Beaumarchais. Cât poate strica o confidență și cât salvează educația. Gașca ta eram noi, câte-o idee, câte-o poveste, câte-o reacție, câte-un rac fericit.

48% din familii au mașini de cusut, 6 % războaie. Consumatori, nu creatori de cultură. În creștere rata divorțialității dar și a nupțialității. Surse de incoerență (eroare) a modelului teoretic. Definirea nivelului de profunzime a schimbării. Praguri de semnificație, populație de evenimente. Eludări etnice-spirituale (de nevoie): esența vieții (și în Teremia), orizonturile interioare ale subiecților. Cu Neacșu discutasem despre transferul de comportament, modelul ca obstacol, metoda biografică.

Privilegiile ilirice. Caravlașca, România Neagră. Cult (tabu), gust. Dodii-rație. Câmpia Machiavelli. Exces de sincronie eterată. Care India (zahăr, arbori pentru orbi)? Condominas ar învăța trei limbi într-un an. Semnale ale spiritului, bancuri etnice. La noi în grajd a fost o iapă Venus și dintr-o neglijență a rămas gestantă. Premiu pentru cal începător. Căruță normală cu un cal. Tere(za)m(ar)ia.

Voi sunteți ca doi porumbei pe-o baligă. Roza și Renate bombănind noaptea pe terasa lui Dinu. Marienfeld. Nr. de alcool. Până pârjolim iarba, preferi conurile de brad să le dai jos cu degetul mic. Străiarbă. Ochiul deschis în pântecul verbului. Înserarea. Nichita naș la Severin în noaptea morții. Fiecare piatră rămâne grea cu muntele. Ne-am înmii Nichita. Șapte mii de oase saltă firoase. Et ego in Teremia perennis. Ai știut muri. M-ai făcut să cred cuvântul.

Zâmbește măiastru picturii cu sfinți bănățeni și nesfârșită pustă. Cu totul surprinzător. Cu admirație. Deși frig, cele văzute ne-au încălzit mâinile. Așa cum știm, un tablou este o frumusețe, concentrată și totuși liberă. Să pleci altul. Misionarism. Monument al gândirii logice. Willy Heinz. Culoare de doliu peste ochiul Nichita. V etom muzee, Alexander Sadoo, Literaturnaia gazeta, 4 augusta 1989. Possessio Theremy.

Noi ne-am dat după fiecare, să trăim. N-am avut nimic și ne-am descurcat din ce în ce mai bine. Pentru legumicultură trebuie timp liber mai mult. Ce-a pus el în grădină am pus și eu. Alimentele mici egale cu cele mari. Să fie de la țigan în sus, să fie om. Care trăiesc numai din salariu, ăia-s ratați. O minoritate-n comună care nu poți să te uiți la ei. Inima Alinei pentru nenea Anca.

Seri pe graniță, nopți cu dimitrițe. Ieri 14, alaltăieri șapte (crima crește peste milion).

clopotul din Teremia
nu te asurzească timpul
dimineața viața ci a
pe câmpie stat Olimpul
numai umbră și o dreaptă
cruce astă primăvară
anii din poet așteaptă
pomenindu-ne-n afară

Cetitorilor și următorilor, salutare. Rugăm apoi pre următori a ne ierta greșelile și presupunerile, și cari în viitor să vor putea îndrepta și întregi după adevărul istoric. Dugosello, Dugosiliște, Nerău, amintirea primă: 1582. Susceptat încă în 20 Iuliu 1701 în șematismul diecezei romano-catolice de Cenad (actuală dieceză romano-catolică a Timișorii) deși de fapt atunci era numai pustă și odaie. La finea anului 1748 chinezul sârb din Timișoara Malenița Iosepoviciu face ofertă a o lua în arendă pe șase ani

Sigiliul vechi avea formă ovală. În partea de din jos era un patru unghi ciontut la colțurile de sus. În acest patru unghi se aflau literile mari latine "C" și "D". Privatim am aflat că există o chartă în carea e indicat drumul Furcilor spre cetatea Cenadului. Nerău...răi și deci din pedeapsă... chiar numirea locului... că nu răutatea...colonizați în un loc mult mai fructifer. De era la mijloc pedepsire, îi coloniza de sigur la un loc mai steril căci atunci erau de bună seamă și pedepsiți. Urmează deci că tradiția cu reința coloniștilor din Nerău este de proveniență dujmană și în urmare neadevărată. Delăturând defăimarea răutății lor... alipirea mare a românului față de biserică... parohia matră a Nerăului... rubrica "milostenie de bună voie"... măestrul aurar și pictor Boereanu... prin rezoluțiunea prea înaltă din 29 Noiembrie 1774 se aprobă planul școalelor rurale din Banat. Nerăul avea magister, deci și școală.

Șicanarea confesiunii... susținea că băncile sunt slabe, lumina nu intră corespunzător în sala de învățământ și – minunea minunilor – că intrarea în sală se face prin aer din ambit...plata în bani gata și în naturalii (grâu, pământ, încălzământ, cvartir)... prin anul 1880 s-a introdus, pentru economizare, încălzământul cu cărbuni... prin 1900 s-au introdus încălzământul cu lemne... a avea la inimă întotdeauna binele, atât cel vremelnic cât și cel vecinic al parohienilor... străinul oligarh... morbos și suferind... cel ce mâhnește și înveselește... Astra extinsă pe aceste plaiuri din marginea românismului... arhimişelul Basta... marea din tren ne apare ca a doua pădure de stejar și de o culoare verde întunecoasă e marea neagră... pre vapor, în mijlocul mării, pre timp de furtună cunoaște omul micimea sa... puncte negre sau momente întristătoare... pe unde a curs apa, va mai curge... e crud războiul, dar mai crudă revoluțiunea... sub ierarhia străină și mașteră... revoluția din Nerău.

Manuscrisul lui Siviu Bichicean (până-n 1935, continuat până-n 1965 de urmași), preotul din Nerău, fost senator, aduce în lumea lui Eco, le-am spus-o piteștenilor, localnicilor și echipei. Istoria contrasă pe terenul Nerăului, scenă de teatrum mundi, sinceritatea gândirii dihotomice a martorului mitic dintre însemnări calamitare pe cărți și judecăți încrustate în sensurile mari ale existenței.

Adam Muller Guttenbrunn, "Schilflieder"/ Cântecele trestiei. Und in Winde bebt das Rohr. Lucian Blaga: Șvabii au dat literaturii române doi mari scriitori, care au deosebită importanță și pentru noi români. Întâiul a fost Lenau, poetul melancoliilor și al duioșiilor cu glas de trestii, cu al cărui suflet se simțea așa de înrudit Eminescu în cântarea iubirii, a naturii și a amintirilor cu patimă elegiacă. Prin Eminescu s-a răsfrânt iubirea noastră asupra lui Lenau mai mult poate decât asupra oricărui alt liric german. Al doilea scriitor șvab de însemnătate pentru noi a fost Adam Muller-Guttenbrunn, care în Banat ne-a cunoscut de aproape rosturile și ne-a înfățișat în scrierile sale totdeauna într-o lumină simpatcă, arătând iubirea noastră de pământ și de cer, stăruința noastră întru obiceiurile vechi, însușirile dârze ale sufletului nostru care nu rareori s-au descărcat în luptele

politice ale bănăţeanului.

Gerta Muller (2009, Nobel):

M-am gândit la roza robustă din inimă
la sufletul nefolositor ca o sită
dar proprietarul m-a-ntrebat:
cine câştigă-n povestea asta
am spus: scapă pielea întreagă
el a ţipat: pielea nu-i
decît un fleac de batist ofensat
cu mintea haihui

În zadar căutasem foaia veştedă în original, fata învăţase Schilflieder la şcoală, fata învăţase Dorinţa la şcoală, transcriu traducerea trestiei (Erwin Lesse şi Valentina Dima):

Dincolo apune soarele
Şi ziua obosită a adormit
Aici sălciile s-au aplecat în locul
Atât de adânc şi atât de liniştit

Şi eu trebuie să renunţ la ce mi-e drag
Curgî lacrimă curgî
Trist murmură şoptesc sălciile
Şi în vînt tremură trestia

În suferinţa mea adîncă liniştită
Luminezi tu în depărtare
Cum luceşte luceafărul de ziuă (Abendsternes)
Acum prin trestii

De sete scapi cu vin şi cu struguri. Setea de noapte, o piesă de teatru. Strugurii şi moldovenii, cinci copii. Mai bine transcrie trestia Lenau, mai trist decît Pascal, ori cine ştie.

Drueben geht die Sonne scheiden,
Und der muede Tag entschlief.
Niederhangen hier die Weiden
In den Teich, so still, so tief.

Und ich muss mein Liebstes meiden:
Quill, o taeno, quill hervor!
Traurig saeulseln hier die Weiden
Und in Winde bebt das Rohr.

In mein stilles, tiefes Leiden

Strahlst du Fernes hell und mild,
wie durch Binsen hier und Weiden
Strahlt des Abendsternes Bild

În India, cu Vinod, Tereza pentru yoga, am dat cu fruntea plânsă de pereți în amintirea mamei, Eminescu-Lenau. Iubeam șvabii. Hans Gebel îi cunoscuse pe Herta Muller și soțul ei Wagner. Mi-a povestit reacția familiei la poemul „Baia șvăbească”. Recitase „Der orfane Schaunk”. Am plecat spre datornica Dorina, oprise o mașină neagră, ca-n Punjab, la nuntă, și m-a dus cei o sută de metri. Trei generații beau bere și cafea sub umbrarul de vie. Într-un timp, am rămas cu paznicul Jurcă, fiică-sa proaspăt măritată cu un student. În Banat, la nuntă, plata e de 800-1000 de pereche. El nu se făcuse nuntă – Siberia, Tatra.

Când vine primăvara am uitat Siberia până toamna până toamna
Laud șvabii în sunetul Glocken de Heimat aus Kabale und Liebe
Greierii Iancului în noaptea mare până la București mâine Tebea
Some obviousness with our feelings cât ne apropiasem apropiatilor
Biserica bătută de patru clopote și vânt plus orologiul Dunăre dragoste
Ce nu v-am spus spunându-vă totul este însăși viața cea adevărată
Nimic spunându-mi ce nu mi-ați spus este botnița câinelui juma de bilet
Cinci minute absența gospodăriei probabil o oră și te scriu muncită
De-ai suferinței păstrăvi nu mi-a venit transcrierea replicilor sărut
Vara asta n-a plouat satele s-au întomnat cu păcat fără păcat
Jurăminte câmpia foșnet clopotul te-am văzut pe sub umbră
Vizitată mângâiere bună ca la înviere maniere grănicere
Păcat de înjumătățirea credinței uraniu transpirând porii
s-o schimba trecutul de ne suntem dragi gura lumii nu ne-o asurzi

Esența pură (de parfum) și Lunar Space de Spielberg, până la trei noaptea în așteptarea (părinții nu-i puteau să doarmă) lui Michi, plecat de joi, fără bani, fără acte, înainte de examenele restante (că nu mai poate învăța, oboseală, panică), tatăl vorbise la trecut. Așa continuase noaptea. Voi trece la albastru din roșul Teremieii. Cățelul nu mai miroși brânza, papagalul râse cu mine fluierând. Nici din parc nu vine vreo adiere. Respecte în forță prin blonde termite. Salt pe fereastră, călcâi lui Ahile, femeile-și îndurerează pe zile. Voiam ziarele. Toride vaiete caduce, nu vine cine s-o mai duce.

Haina, chiar pe scaun, speria vizitatorii. Vizita de stană până la două. La trei fără un sfert, anunțat că nu mai am invitație, nici toți rectorii. Ședință de zece minute, pe pat mă așezasem, am scos haina. Am luat-o pe Plata de la Curtea Sticlarilor, mă tratase cu o cico. La big, prune viermănoase, ardei, mărar, vafă. Fifi nu s-a întors și e a cincea zi (la 055: n-a fost niciun caz cu un tânăr). Missing in action. De trei zile vorbim puțin, mai deloc, vedem filme, la drogare, să treacă timpul, azi – a șasea zi de când nu se întoarse fiul lor mare. Police story, dumnezeule, alb-negru, îl pusese popa la Nerău, color, după ce urcasem în clopotniță și deschisem și ceasul în bătaie, acum am urmărit, cu tine nu, dansul bății hong-kongheze. Oarecare tandrețe peste tot, cât să te înțelegi în orice cu oricine – de unde libertatea crimei măcar de a iubi entra Uniune Sovietica e Alemania hitlerista, contra crima de a trăi în pofida nașterii.

Septembrie 1989

Multe veverițe în pădure – an cu furtuni, boli, epidemii. I weep as your pent-up lust savages my deepest principles (Fowles / Mantissa). Salute, o Satana (Carducci). Vues et bevues. Methodik der Transkription. Mestre Manole (Luciano Maia). Acum douăzeci de ani înflorea ce-mbobocire-ar. Politică antropologică a formelor simbolice. Pasărea cântând, floarea înflorind, pădurile de-ar mai fremăta.

Moartea vine la telefon, pe-o mutare de Alehin. Alegeți coșmarul, umorul în iubire, iubirea în umor, în ghetto. Ce faci cu turbinca dacă bei palinca. Suxileps, numai la farmaciile de sector, alibiul psihozei. San A. cu șapte lei în Deva, i-ai dat zece. Eminescu în Aurora. Cer și cerșetorii între ei. Dumnezeu n-a vorbit rifmiceskii, no prosto, Moise în ritmuri, Platon: multe spune iudeul dar cu dovezi nimic nu dovedește. O cunosc de pe glas. Arsură pentru arsură. Vorbești în dodii, ori vrei să șuguiești?

Am văzut Caligula la video-Luca. Aseară jucasem canastă, până pe la 11, iar la două ațipeam în răsfoirea însemnărilor pe cărți, transcrise – ziua de ieri în mai multe locuri, cea de azi în mai multe povești. Așa că vină alegerile mâine seară, cu defulări în aer, ce s-au mai zbatut, tot una. Țiganul jidănit, prin alianță, a dat și un interviu, o să coloreze timpane săptămâna viitoare. Altfel, replici puține. La Orhei, monument Eminescu.

Țigări albaneze (pachete deschise de miliție). Cerneală violetă. Răcoare, stoluri de ogive. Am bilet de avion pentru mâine la trei. O față se roagă într-un altar lateral. Pogăuceanu că să-mi arate ce e Clujul. Mai ajunsei într-o catedrală catolică, mai mică decât Sfântul Ștefan din Zagreb. Mi-am vândut gloanțele contra calculatorului. Am ieșit, am intrat, când am auzit orga n-am mai plecat.

Locul întinsorii mreji (Iași). Învățătură din gură în gură (paradosis). Stare împrejur (peristatis). Chipuirea minții (fantazia). Dimitrie Cantemir: Deci, precum s-au pomenit, fietecarea cu ciata sa, în partea monarhului să alegea, și una după alaltă la orânduiala sa să alcătuia; iar mai pre urmă decât toate, Liliacul urma, carile cu aripile ce zbură și cu slobodzeniia prin aer ce înbla, spre ciata zburătoarelor, adevă supt stăpânirea Vulturului a fi îl arăta, iară amintrilea într-însul alalte hirișii socotindu-să, în niamul jigăniilor supt domnia Leului îl da.

A murit legându-se la pantofi, avea 89, se născuse în 1900. Femeie făcută din lumină de ochi și piele de pizdă. You meak, vom vorbi în engleză, tot tace papagalul. El general en su labirinto. Dacă te uiți înapoi, pe munte, urcând, ești pierdut. S-a spălat în Leman, cu copilul. Povestea Camilopardalului pentru apa Nilului. Istoria ipotezei (antropologice). Suppunere, lucrul pe care altele se sprijinesc. Așijderea, ipotesis să înțalege arătarea și materia, carea cele mai de treabă capete supt dânsa strânge. Iar la ritori să înțalege întrebare hotărâtă și sfârșită pre lângă carea toate marginile întrebării să învărtelesc. Ipoteză și kairos, de la Cantemir la Noica. Irminiutica studiată de Creangă la Socola. Știința prafului stârmit de călușari.

Casandrizarea gării, apoi cadâne de ficați în piatră. Creierul aruncat pe fereastră. Tabloul unei vieți pe care eu (ea) n-o înțeleg. Supus ca un câine și înamorat ca un cărăbuș. Am făcut deja două băi de mare. Identic cu sine în tot ce făcea. De la Mozes Gaster la Mozes Rosen, Eminescu, adevărat, prieteni dintr-o existență, dușmani în alta. Sărutată mâna similei și a tatălui lui Belizarie. Soseau cu o mladă, suflu, suflet, bătaia ipotezei, furnici, rat, turnante berbere, antropologie animală, pasă bună pentru Cantemir și ipoteză, supradevenire la Pârvan, în supraactual. Arta de conținut față de arta de simplu ritm al intuiției geniale subconștiente. Viață de simplu ritm al materiei. Ultim capăt al devenirilor Nirvana. Popperian sau simplu creștin, Pârvan cu a sa devenire din devenire. Vasile Pârvan: Se luptă oamenii pentru pâine sau pentru gânduri? Sunt devenirile omenești simplu ritm biologic influențat numai din când în când de spirit, sau sunt ele complicat ritm spiritual, împiedicat numai, continuu, de structura odios de greoaie a materiei.

Hypo/sub thesis/poziție. Hypocraniu. Symbolos. Prin symbole se intellegu omenii, când nu se potu intellegu prin vorba sau scriptura (Laurianu & Massimu).

Octombrie 1989

Eminescu, Opere VII. Citeam și transcriam într-un caiet numit fragmentarium toate pasagele câte-mi plăceau (p.320). IX. Pân-acuma auzim că d. Conta a primit în privirea cărții sale o scrisoare de la renumitul Charles Darwin și o altă de la materialistul german Louis Buchner (372). XI. Omenirea, încă de la începutul ei, a căutat să-și creeze un trecut imaginar, o lume în care ideea de individ organic superior, cuprinzând în ea sfera ideii de om, este mai naltă, mai nobilă decât aceasta. Ființele supranaturale, ficțiunile teologice, îngerii, iată creațiuni ale închipuirii omenești. Ce a determinat aceste creațiuni, pe ce substrat s-au întemeiat ele? Și oare nu erau aceste creațiuni o intuiție a dezvoltării ulterioare, o clarvedere a viitorului? Aceasta este neapărat o fantezie a noastră, o privire ipotetică. Dar acele creațiuni n-au avut alt câmp decât spiritul omenesc, au fost clădirile proprii ale gândirii speței noastre. Apoi organul acelei gândiri, unde se produc întrebările mari înșirate mai sus, unde se frământă problema “existenței”, trebuie să aibă și el legile lui de lucrare și este foarte important să le cunoaștem. (409).

XII. Această *cumunitate de cultură cu Europa* este pentru români de o necesitate așa de absolută încât încercarea de a o slăbi ar însemna astăzi paralizarea oricărui progres al școalelor noastre și, în genere, al statului român. XIII. Teoria undulațiunii universale, concepută cu atâta predilecție de inteligența lui, nu e nouă nici în aplicarea la ordinea mecanică a lumii, căci este ideea fundamentală a filosofiei lui Eraclit din Efes, nici în aplicarea la ordinea morală, căci se regăsește în fragmentele lui Protagoras din Abdera, care-a aplicat doctrina lui Eraclit despre “eterna curgere a tuturor lucrurilor” și la lumea intelectuală. Plato, în antichitate încă, combătea amândouă teoriile, numindu-le “o generalizare nejustificată a teoriei relativității” (107). XIV. Aspirațiunea și valoarea polihistorismului consistă numai în cunoștința fragmentară a lucrurilor; însă o sumă grămădită de așa-numite cunoștințe, o memorare a unei sume de material factic din cutare sau cutare știință e un semn care însoțește cultura, nu este însă un semn esențial sau epuizant al ei. (921).

Romulus mi-a adus adresa, editoarea se retrăsese din conversație (proiect eminescologic). S-a așezat, fumam, închide fereastra. A luat scrisorile de la Suhodolski, un profesor italian, portughezul Mesquitela, plicul de la Chie Nakane venea după-masă. Pălăria pe servietă. A ieșit de la academie pierzându-se încoace. Mașina mare oprită în stânga lui în față. Aia mai plină e a mea, orice plină e mai plină ca una goală, e complet goală? nu, are chiloți. Urcăți, dom’ profesor. Urcă. Ce viteză, conduceți de mult? prima oară, uite ce e, de unde mă cunoști? v-am fost elevă la Colegiul francez, n-o să-mi pară rău dacă merg cu tine în împărăția îngerilor, bagă viteză, maestre, totul e contra cronometru. Mă întreabă atotputernicul, bine, păcatele tale, da ceva bun ți-amintești? Profesorul a zis, ce bine că mi-ai încălzit căciula, roiu-n mașina arabului.

Balcoane în șoaptă, nesigur cuplu. Cine-i, Ana Felicia? mi s-a părut, do you like this? să nu poți să răspunzi, vă torn literaturii, de necitit, îmi pare rău, ar trebui să sun tocmai când s-ar ivi paradisul pe după mărul dijmuit, p-ăsta-l iubesc, păcat că nu mai trăiește, și-a luat dicționarul și l-a așezat lângă antropologia artistică, lângă mitologia matală, domnule, da, și-o fi zis fie că nu-l iubesc, fie că e viu, crâșmărițo, poftim? crâșmărițo, maică-sa cântă, judecată pe seară, prea veselă în de sine, n-o observa absența, pelinaș, tot ce obiect strângi tot, tăt, hai că ai musafiri, și e și roșu, o singură sticlă? două, bine, treci în camera ta, măcar acolo să n-am nimic de făcut, doar n-o să-i ții într-una loc, hainele nu, și profu’, Ana Felicia, profu’, vă faceți o idee despre trântor, of Doamne, uite-așa, renunțat story, acum ce faci, spăl vasele, șterge bine pe masă și mătură aici, aniversatule, vanilie cu zahăr pudră, hai, copii, patru gutui, trei flori, am uitat să-i spun să cumpere sare, da’ nici n-o mai trimit, mă duce U, bine, da’ fă mai întâi ce ți-am spus, v-aș fi încurcat, telefon, mai peste treabă, oi fi luat leafa Corei, ați lungit-o la Romconsult, pe drum, o lolăirăți, nu vă plâng, păsări verișoare, codrul cât mai e.

Numit de prezidiu și, după 20 de ani, schimbat – doar șase votanți – de femeia aia, de aici împărțirea, juriști și olteni octogenari (tinerii spre cincizeci, găsite reclame). Bazbuzucie, ultima chestie de pe lung, nimic mai rău și mai urât, nu glumesc, cui îi place maioneză fără nimic în afară de mine, înăuntru de tine, vrei? Nu, pa, deh, haide, Ana, steaua copilăriei, hai bre, Răzvane, mai re-
pede, ceva-n aer ca luna nouă în amurgul de-acum două dimineți, judecați nețigănește, hainele înapoi, de unde ai cămașa asta, de la mortul cutare, termină ce-ai început, înlătură sentimental unei

povestiri căpătuite, nu te-ai auzit țipându-ți în somnul pământului cereasca solie de-o muzică pe înălțatele, te crezi credincios, te vezi orb, te auzi consoană, te miroși imaginație, te pipăi scurtcircuit, țopăi în plasticitatea mandalei, te grăpează preșlagărele copiilor, paginezi amintirea din verb cu verb. Țăcăneai intemperia cu scuipatul spre ipoteză, că nu era istoria certitudine. Renunți. Scăpat de fir. Te-ai ascuns, nu mai am gust de sare, floarea albă de pe șorț îți umbrește mângâios sexul. Ceva întru binele acestui text – abuzată ieri Katha Upanishad. Erosologie. O trântesc de nu se vede. Ana luase bătaie. Dacă nu pui covoarele cum trebuie, știi cum te pun eu pe tine. Eu nu mai mătur, eu i-am spus, dacă se mai repetă chestia asta, m-ai auzit, nu mai plânge, a pornit-o Ana. Scandal, pune mâna și mătură pe jos, și tu potolește-te, Răzvane, un sunet dacă aud o iei groaznic de ziua ta, totul scoți, ai auzit, Ana, fă ce-ți spune, dă-l încolo, ești complet nesperios, păcat că ai muncit atâta că acuma te prostești în halul ăsta, ai auzit ce ți-am spus? Păcat de munculița ta, liniște, mamă, și unde-i pun, îi dau lui s-o pună unde vrea, are dreptate și el că le-ai aruncat prea de tot, nu pleci nicăieri, toată casa praful șters, eu am musafiri sau voi? Gata, te duci, sunt inspirat de ziua ta, peste 10, 20, apoi treizeci, tot copil, 40, spre mine, ce faci? Măscărici, numeri, cine vrea o bucățică de blat de tort, ai și tu un desert, mi-a rămas de la tort, ce faci, Ana, acolo, ce trănestești, hai, mă Răzvanele mami, Ana, ai șters praful? în camera din mijloc, peste tot, în special în camera voastră, nu mai am zahăr nici măcar de cafea, ba da, că mi-am păstrat, e bun? Totul e perfect, bine, cum termin trimit copiii, să fie și covoare-ntinse, ai vrut să vezi cum se fărâmează nucile, stai să vin și eu, Răzvane, vrei să mai vezi? ce? Cum se balinează nuci, Ana, mestecă-ntr-una nuci, și ce multe lucruri o să se întâmple până la patruzecii tăi și tot o să-ți amintești de când ai avut zece, aici n-ai ce citi, vă pregăteți, o secvență, bioritm, cel mai bun de ziua fiecăruia, pufnind ieșiși pe balcon, tu sau sorăta, lecția nucilor de tine sparte, cu ciocănituri, în bucătărie, ia uite, Răzvi, suni într-o țeavă, rezezi ceva pe cântec, soare și răcoare, cronica voastră, merita frumusețe, nu așa, zilele noastre cu Eminescu se făcură ale lui cu voi, pe nerecitate, nimic, frece fiare tribologia lui șapte octombrie, ai trecut pe pervaz, îl pilești, o găină și-un pui mi-aduseși, Ano, deci pilangiul era fratele, aniversatul, o loași pe tâmplărie, toate meșteșugurile maică-tii, cremă, bis, nu mai fi supărat, pocnești mătura, probabil faci curățenie, n-aveți pretenție, mă ignorați cu un fel de iubire, e și ca de consumat, mușenia de ajutor, nicio sobrietate, acolo, niciun timp de epică sau epistemologie, și asta, îi place? Ai revenit cu pufnet nou, ai închis fumul și pe fumător, delir de hrană în de voi, așa și clătinările, pierdut Egiptul, Mesopotamia, aristocrația, le trebuia mâncare, deci arheologia societăților post-foame nu mi-o servești bucuriei de-un subțire menisc în frământ și atingere absență, s-o fi apropiind pagina tratatului, oridecare, mai știm noi, eviți ca Paypes, or so, nevastă-sa, Noica-l citea altfel decât dânsa, ce-o fi vrut, societatea celor 40.000, cât story, ce armată I do, Loyola, stai la un loc, am terminat torturi, ai terminat tortu? ia, hai Răzvane, c-a terminat mama tortu, Ana, fă-ți treaba, hai mai repede, Ana Felicia, la frigider nici eu nu ajung, nu vă cramponați de nemuncirea mea, măcar scriu, ai măturat, Răzvan? ți-o voi dedica pelteau, bătaia-n ușă, n-auziți, de unde-am rămas, cine e? Carmen, Camen? Iese Oana afară, Alis, veniți și voi la ziua lui Răzvan, la vreo șase, spuneți-le părinților, am auzit că e ziua ei, Carmen, vii și m-anunți dacă vii, ți-am adus fete, dragă, n-aveai fete, închide ușa și șterge praful, auzi? Aud, ce monstru și mai și scrie, ce cârpă, stai că-ți dă mama, aia albastră, nu mai fă așa că se supără doamna Georgescu, ușa de la balcon deschisă

dacă eu mai aud aceasta între tine și Ana, iese cu bătaie, dacă vrei s-o inviți pe Viki, invit-o, inițați pe cine vreți, oftezi și tu, s-acopăr aia, în juma de oră am terminat, nici juma de oră, mă și când o să pun pe masă și-o să fie mai nimic, o să fie, așa, când nu poți să faci friptură, acel surâs free printre-atâta roboteală vijelioasă, verdele ochilor sfidând toamnele veacului, aș arhaiza, aș picura cosmos nemaiîntunecat, hai repede, Răzvane, să speli pe jos și gata, dedicații de-o viață altor vieți, te superi dacă stau și eu de-o țigară, sunt obosită, Ana face o partidă de vorbit singură, știi ce spune? eu am făcut atâta treabă și tot pe mine mă trimite la piață, am ras țelină, morcovi, mere, dar gutuia, nu, o să scriu pe-o listă, ți-oi citi-o, la ordin, permiteți, există centru, se vine din concediu, lasă delegația obcinelor, chiar criză de timp, optzeci la sută aceleași preparate, altfel conservatorismul copiilor mă mănâncă, singura înghețată în bloc, Ana, ai terminat? nu, șterg praful

Două zile miroase țuica, iartă-mă, am băut azi-noapte whiskey, nu-mi place, nu voia să-l deschidă, plecase în Irak, nu ca mine în India, să-și ia ghiul, lăntig, o cruciuliță, uite ghiulul ăsta de

cinci grame, deschide sticla, tot el că paharul spart, s-a spart și al meu, un căpăcel, ca-n Basrah, căpăcel mai mare, ați lucrat în echipă, așa o să fiți toată viața, clan (Marquez), ți-am fost pe teritoriu și când mi te născusei, și eu sunt sentimental, liniște, te duci dacă vrei, câtă muncă pierdută, ziceai aproximativ, vă transcriu din dragoste, impulsurile nu vi le întorc, vizitatorie, lipitul copiilor, vreo imagine a întregului, câinele Patrick a intrat la noi în Olimp un pic.

Romulus i-a dat un manual mai nou, îi trebuie din anul producției, că ăștia schimbă câte ceva în fiecare an. Gustă salata să văd dacă îți place, îmi place, gustă că e a ta, vai, ce încăpățânat ești. Că nu mi-e subaltern ci supraaltern, taie-i dom'le o ureche și nu e Van Gogh. Te introduc pe teme de personaje, cum silnic am întins un deget și spre atmosfera impersonal-anti-indi-pen'că-soc, sperios cinci ani în America de-a Joyce, n-a docto, nu l-a, altceva, toți fac, pe românește, cine-n locul meu, titularule, parcă apăruși, revii, tu-mi dovedești stereotipurile. Îți sunt dator, o să regăsești ce-am vorbit, vei învăța. Altă partidă. Am căzut. Liniște.

Voi nici n-ați mâncat azi de prânz, cui i-e foame? Păi ce, mâncăm odată cu copiii, la ole-oleiește, paria-ra, obrrioraksayana, ra. Dec! în rând cu noisemnelor, sedilagolului, unireareală. Adio, dra-du-dra- ba da, baa etc., oo-a. Desfășoară o stampă – ce prostie de tablou a mai (des)făcut Hil, așa zice și mama că-i urât, e frumos sau urât? urât că nu-i cu culori frumoase, alea n-au nicio vină, intrarăm în pictori, lumea ta, vernisajele pensionar-tinere, ciorba de urzici, vă decorez așa-și-așa, serbare.

Paginile voastre, copii uitați-vă la mine, Răzvane, dacă pleci, dacă nu, nu mai pleci, Ana, cât durează aranjarea unor pantofi, hai că vreau să plec, hai că sunt niște bani pe birou, scrii? da, ce scrii? o povestire, tu? mă duc la piață, nicio mamă până nu aranjezi pantofii, lasă-mă că mă arzi, am douăzeci de lei, salată, ne râde, ți-ajung, că știi că nu se mănâncă așa mult, ridică imediat covorul, banii, m-ai chemat asistentă, plânge, hai, du-te, Răzvânel, ridică portmoneul de jos, ia mai mulți și ia și usturoi, ieși și tu, 16-17 lei, ia-ți o sacoșă și du-te, mamă, să nu-mi iei o verzitură, hai și tu, copilaș, termină, ce-ai să ieși tu, ce faci cu banii ăia, că d-aia ne-am certat, mă lași să-i pun în pușculiță? hai că mai am de spălat aici, fac o maioneză și gata, uite ce fetiță cuminte ai fost, se poate la sfârșit să plângi? așa fată bună nu se găsește oriunde, trebuie mult de umblat să găsești așa un copil muncitor, săritor, cât e ceasul, Hil, trei, și cât, fix.

Tu te îmbraci în rochia de prințesă, nu-mi e mică, vezi că nu vreau să mi se vadă, o, să nu ți se, da, mamă, știi tu ce, în șoaptă, mă duc, spăl, eu, unde, în hol da? în hol da, aragazul, ce-a ieșit, aia e, copiii ăștia, au murdărit și aragazul, vrașc tacâmurile (știam c-o să se întâmple ceva, nu mai termin, dă-le să le spăl din nou), pândă mereu, în crescendo, până la respălare, morcovi, asta oricum, sunt și alte teorii acordeoniste, nu-mi spune, chiar că ghinion, hai, gata, adă ligheanul, aduci coșul, pe ceas, în zece minute ieși afară, pe promisiune, alee – olaa, te-ai aruncat la scuturat covoare, dezgustatu-te-am, speli coșul și fârașul și pe urmă ești liberă, ne-am blocat în casă și asta ar fi una, multe s-ar rezolva, te faci c-o-nchizi și-o deschizi, tu nu știi asta de-atâta timp, merci, cu plăcere, cântă pe hol, muzica spălatului de vase, pocnește ritmic găleata, un iureș pe sfârșite spre quickesteală, simbolică, în lipsă de alt cuvânt, o să te mănânce Patrick, să spună că ești o pisicuță, termin aragazul și ieși afară, ce greu merge aici, ce are, dom'le, scrisul dinaintea amorului-trântor-muncitoare, fantezia îngerului cu lumânarea pe umăr.

Intrasem în rațional, planuri de berbec dinaintea fecioarei, taică-meu, nu numai, nu l-ar fi numit nimeni, zărite ajutoare leneșului curajos, trimisă contribuția de contribuit, publicarea ok, oghei, încă o repetare și gata, ai făcut ce ți-am spus eu? ieși afară, nu, că eu clătesc coșul, nu o oră, se murdărește din nou, așa e, că mai am atâta ordine de făcut în lucruri și în baie, gata? nu, să vărs apa, așa, așa, te speli bine pe mâini, cu săpun, bravo, mulțumesc, adă hârtia aia, asta absolut fenomenală, draga mea, grozavă ești, e ceva cu copilul ăsta, în două minute a spălat o bucătărie și out, gata, Ana, stai să clătesc cum trebuie, hai, du-te, du-te, la re, la re, pa,pa,pa, trebuie să mai, poftim, nu, se mai aude recitativul ca pe vremea pianului, la treabă, lasă pianul, Ana, hai, ieși afară, pune-l acolo, bravo, ultimul răsuflet, ieși, la comanda dumneavoastră, hai că și eu termin acum spălatul aici și intru în baie, cât de cât, știi, maică, a plecat, se duce Ana? a plecat, Hil, închide ușa,

mieradorul, sasinucisa, spală scaunele, stai și te chinui pe-un covor c-o măturică, iartă-mă dar trebuie și asta făcută, vine lume, nu, se intră-n baie sigur, nu te mai uita pe balcon, ți-e foame? nu, m-am săturat, că dacă ți-ar fi foame ți-aș pune tot chiftele, la un an jumate revin crimele, razie, slăbire, crime, sociolog în casă somat să dea portmoneul cu cuțitul, femeie, bea cu noi, cuplu care bea, asta e-n anchetele domiciliare, am avut mare noroc cu ei, Hil, hai Răzvănuță, poza de-a 12-a, toți au intrat la facultate, proful de mate avusese trei divorțuri și coșuri pe față.

Mai înainte, ochii regăsindu-se, nici aventuri pe o vultură, Răzvătrice, hai copilaș, numai de careva ținută minte, tot în toată viteza contextului, subiect schimbat, egalizator, să-l prinzi pe Cezar la telefon, să-i amintești de casetă, Răzvănel, hai să punem covorul, de ce nu m-ai chemat pe mine, de ce n-am sărit, sunase telefonul, colegul sechestrat, pa, explicații cu scuzele întrebării, te-ai supăra dacă nu, să mă omori dacă, mort omorătorul, în avans, de ce mă chemasei, de ce venisem, reziști, grea, mijlocul durerii de mijloc, sâmbăta viitoare, vor începe să vină, vom șueta vieți diferite în rumoarea copilărească, era programul, hai Răzvane să, sau lasă că singur, câte pagini scrii duminică, ai trei sute de caiete, nu, două-trei pe an, curate dar rupte, greu e cu susul și josul, Răzvănele, dă-te la o parte, copilaș, lasă, dom'le, mâncatul, te pui la masă și mănânci, că-mi faci fărâmituri în toată casa, de-abia am scuturat, palpitată, lasă ușa și eu ies să scutur, întinde drept, cu mâinile, Răzvănuță, iar conversăm, cărți, ai luat bani, nu, cât e, o să-nceapă să vină copiii, trebuie să mă-mbrac, mai am încă două și am terminat, al doilea telefon, le malheur est bon a quelques choses, îmi scuturi mochetuța aia și-ți dau să te îmbraci, aoleu, roșii neumplute, sora bucătăreasă, fiul în Irak, întinde frumos, ce să fac eu mai întâi, hainele, că, dacă se vine, să nu fie la cine, să-ți dau haine, gata, cu apă rece, da, cu ce apă e, n-o să-ți dau să citești dar îți dedic paginile astea, dă mai încet apa că e prea tare, așa, da, unde, un sfat prietenesc, ce pantalon, maron, cămașă albă, nu, copii, în fiecare zi, galbena purtată o dată, ți-o spăl acum, spală la intrarea-n sufragerie, afară e soare, eu ți-o calc udă, arată superb, ca și apretată, ți s-a părut beție-manie, nu, am observat, că nu deosebesc băuturile, dialogul se inversează în transcriere sau la niciodată lectură, ai zis că nu mai fac nimic, spre plâns, ai refuzat cămașa, nici fantezie ce-o credeai, cum mi-aș fi putut permite, nici dezintimarea capului obsesiv tabuistic, spunerea ceasului când e cât trebuie, cevaul bărbaților cu nume de adulți contra copii, modelul este mereu unic, o casă pe lângă scris, o redactare a oaselor spre tiparul mijlocului rupt, înscrierea în timp, nu în sex, cum îți năzărea, cititorule, prescriitorule, cu vise neținute minte în prima noapte la întoarcere în țara înăscută, ce aspru, străbuni care nu știau românește, aventură etnică tot individuală

Vine sindrofia, niciun banc, ascultarea odihnei, întoarcerea șmotrului, joaca epuizării sărbătoritului, nu mai vrea să pornească mașina, ți-am spus ce mașină vreau să-mi cumpăr când voi fi mare, Dacia 500, cea mai mare pasiune a mea, mașinile și timbrele, am văzut mașini străine și am vrut să aflu ce viteză au și cum arată, ah, am stors cârpa pe mine, pe pantalonul meu, cum cu asta nou să mă pun în genunchi, să spăl pe jos? înaintează mașina, a, ligheanul, stop mașina, mamă, pot să intru? au, gata, ai terminat, am cam terminat, hai să-l suni pe Cezar, de casete, lasă-mă și pe mine, mamă, să le fac într-o ordine, da? n-aveți casete? o cârpă uscată, când ești îmbrăcat, bătaie pe covoare, pe sărbătoritele și weekend, ce gust, admirația e a mea, amoralistă, scuze, succes, finalul n-are cum, noroc că e cald afară, o să accepti să se usuce cămașa pe tine, joacă fără joc.

Mamă, nu mai aștept după căruța care nu mă așteaptă, aș fi putredă demult. Ne-a luat pastrama, carnea moale. Pocită, paralizată. Cred că taicu a fost lovit de idee. O fi zis c-o jumoale și pe mama. Domnule doctor, nu e nebună, e bătută. De necaz că a scăpat fie-ta-n Târnăveni, îți omor și eu vițelul în vacă. Fantomă așternută-n invizibil. Global Change and the South-West Pacific / University of Tasmania. De zece minute, vita dolebi. Zbor peste obcine, conversație-Africa, semioză post-coitum. O mie de rupii de la hawaiian. Rupere fictivă în ambiguitatea simbolurilor. Mai grea inima dimineța. Niște sfinte, domnule, iradiază demonia. Văzul lumii se învârtejește, piesa consoleze-ne, unde e autoarea, o fată de 16 ani nu discută, vom merge la Dalles. Aibi fericire, succes, copii. Cât suflet, cât timp, cât sex. Iubirea peste lutul galben trecut-a.

De ce nu-ți auzise vorbele secretara de paritd, (ieșise), te-ascultam clar (deja), nu vă plăcuseți, gluma de-a blestemele și jurămintele. Cât să nu-mi vină să te sun, ce zi cu soare ne-ntâlni, pe ce ploaie ne despărțim. Dreptate, fusesem singuri în putința fractalilor dubli.

Pașii în calculul cocoșei umbritoare p sub gene de venin-vecin-vaccin. Trei milioane repararea corpului A. Lupul întors pe unde a mai mâncat două-trei oi. Doamna e fana lui C.I.Istrati și a romașcanilor, domnul e din Transilvania, dânsul din Oltenia, eu sunt cu evreii, ăl mai bine. Orfeu cu lira Lear la lire. Evlavia via Iugoslavia. Fata a început prost de luni, n-a știut când s-a născut ăla, marți a luat un trei la mate, miercuri își pierdu ceasul. Băiatul Gheorghitei a scris 47 de pagini la fizică (trei ore, medicină). Clopotniță botniță. Na hanya te. O să fie inginer când nimeni nu va mai ști de Hagi, cine-l mai știe pe Dobrin, de Dobrin se va ști totdeauna, așa și copiii tăi, te-ai luat după cel mare, abia a făcut zece ani. Mi-a fost norocul cât nenorocul, prea mulți deschizători de ochi, închizători, vezi și tu, fără obcine, Târgoviște întoarsă, showul, făcutul pantofilor cu periuța de dinți. Infinituri arse de iubire ca norii de fulger. O domnișoară te caută de patru zile. Ce v-a venit să vă plombați exteriorul? Ne spunem lumea dintre noi. Excelența abisală a adaptabilității, elvețienește ca Jung, brazilieni prin cafeaua Irakului, scrie-i doamnei Amrung pentru versiunea thai a Luceafărului. Îți place jacheta? Banii pentru Eminescu și Mallarmee, ce bani, o sută, ia-o, cincizeci comision pentru deranj. Aluzie a nu-i fi vândut Parinior. Euforia rupturii. Platină lui Plătinaru. Mă platinează la creier.

Social learning theory (Protagoras, Socrates), postmodernism, feminism and education – the need for solidarity (te simt pe undeva, altădată înăuntru, acum suprapusă fetelor din semiobscuritate, soarele toarnă umbre peniței), discourse of others, incomplet project, death of politics. Doi ochi lângă alți ochi spre obcine. Nicio problemă, m-am gândit, v-am citit comunicarea, e bună, nu deranjează pe nimeni? nu, vă urez succes. Mi-am luat pieptiș nenorocita libertate ce mi-au dat-o iubiiții tăi de dinaintea mea, îmi sunt dragi cei de după mine, dușmani de dragoste cu ochii obcinelor în oglinzi. M-a și iubit, mi-a și spus că nu mă mai iubește. De scris nu mai am mână nici vedere, vidya. Attică îngenunchiere sufocându-mă, see page 2nd. Te-oi transcrie mantrelor, fractal erotic. Câte-o umilință cu câte unul răzbunată pe toți ceilalți. Plătinaru se arătase perfect cilindric, învelit în hârtie colorată, după alte reprezentări, în staniol, imponderal, dar cu gând că e de platină pe dinăuntru. Astăzi sexul numai floare, ai și soață ai și frunze, rădăcina și tulpina le-om mai discuta. Deflorarea copacului se mântuie spre urși. Nelămurirea muzicii anunțându-se în vecini, ești rece, a intrat moartea în tine. Vidușaka, Mutul/Căluș, Nebunii/Tarot, simboluri provocatoare de răs, mergi cu mine, după calc și după măști, cam soare pentru cisme, never mind, îndepărtate obcine, părtinească-ne lumina.

Noiembrie 1989

Phoney scris Calafat. Fata că la teatru se simte acasă. Cancer cu Shirley Mc Lane și Jack Nicholson. Esențele tari se țin în sticlute. Rhetoriqueurs. Ein dichter. Cireașa bătută pe Găina, nedeie morții-diminutiv-mioriței. Când intri în romanele amicilor – probă a imposibilității prieteniei? Creangă repovestit alchimie. Biblioteca asta de-o locuia Micescu și noaptea. Conservatoriștii în căminul de aici își răsfoiau și în somn partiturile. Frugalitatea adulteră a castității ascunse.

Decembrie 2009

Nu mai contează trecerea zilelor, poate nici guenonismul ghinionist al lui Vasile al doilea-treilea (Lupu, Conta, Pârvan, Voiculescu, Văduva, Paleolog, Lovinescu). Chiar ți-a murit un băiat de leucemie? Mistreții vieții nu se lasă neîmpușcați de iubire. Te vaitasei și tu de joasă hemoglobină. Am de gând să țin cel mai frumos discurs despre Creangă, la Cantemir, joi. El Filibusterismo. Ce ți-e și cu femeile. Pe cine vezi ai mai văzut, pe cine n-ai văzut vei mai vedea. N-ai citit meditația Gangelui cu vocea din an-Canaan a lui Ion Creangă. Nașu-n ajutor nu-ți sare din copac de peste mare nașa de-o exliberare libris-hybris somnul har e.

țeava grea ușoară grea
cătare nu căuta
vicii cântecului horn
pe englez acasă corn
nourii amarului
cioara-n susul parului
note prin contrarii sună
diminețile de lună
incorecții cizelura
capului pozat de-a dura
bani de film numai vedere
fără-a morții mângâiere